

repartitionsfonden. Det var ikke muligt at opdage den Forbindelse, der var imellem Afgift til Hjortlund Kirke og Fritagelsen for Afgift til Antsrepartitionsfonden, men at der var nogen Forbindelse, derom har man ikke været i nogenformelst Tvivl. Eieren af Gaarden søgte da at befrie sin Eiendom fra denne Byrde ved at negte at betale til Hjortlund Kirke, men han blev dømt til at betale paa Grund af, at Afgiften var betalt fra Arvilds Tid. Det er saaledes umiskendeligt, hvad Stifantmanden ogsaa fremhæver i sin anbefaling, at Mandens Eiendom ved Indlemmelsen i Kongeriget har faaet en ny Byrde, og Udvalget finder det derfor ogsaa rimeligt, at denne Sag henvises til Finantsministeren. — Nr. 30 angaar et Andragende fra Invalid Mikkel Christensen af Sørrøt Mark ved Aarhus. Han blev i Slaget ved Isted faaret i sin højre Skulder og mistede en af sine Fingre, og fik derefter Understøttelse indtil 1857, endog med stigende Størelse, men da blev den ham pludselig fratagen. Han har senere søgt forgjæves flere Gange, og i Mar har han faaet det Svar, at han ingen Understøttelse kunde faae paa Grund af den Erklæring, som Lægen ved Invalidebestyrelsen i 1855 efter at have undersøgt hans Saar gav om hans Helbredstilstand. Da dette imidlertid er saa længe siden, da baade Sogneraadet og Distriktslæge Blæsel i Aarhus erklære, at han er lidende, og at det er en Mand, som fortjener Hjælp, og da han dog er en af de Mænd, som have blødt for Fædrelandet, mener man, at hans Saar kunde fortjene Understøttelse. Derfor foreslaas hans Andragende henvist til Finantsministeren. — Om Distriktslæge Bojesen, der omtales under Nr. 33, har jeg Intet at tilføje. Det er allerede godtgjort ved 1ste Behandling, at han i det Offentliges Interesse har paadraget sig en Sygdom og derved har lidt et betydeligt Tab, for hvilket han vel med Grund bør have nogen Erstatning. — Nr. 36 angaar det Andragende til Finantsministeren, som jeg før nævnte, og om hvilket Finantsministeren har bemærket, at det ikke har foreligget ham i den Form, hvori det her foreligger, ja jeg forstod næsten ikke bedre, end at det ikke var ham bekendt, at der havde været indgivet nogen Ansøgning til ham. Som det vil erindres, blev der ifjor tilstaaet 1000 Rb. til Tilsynet med Limfjordsdistriktet i Anledning af, at det tillige overtog Tilsynet med Østersbankerne. Flere ønskede dengang Nedsættelse i Summen, og der stete for Øvrigt ogsaa en Nedsættelse, idet Forslaget oprindeligt lød paa 1400 Rb., men blev nedsat til 1000 Rb. Der stod i Anmærkningerne til Finantslovforslaget, at Assistenten skulde have 300 Rb. og den øverste Tilsynshavende, Kammerraad Andersen, 400 Rb. Nu er det vel sandt, at Beløbet blev nedsat til 1000 Rb., men naar Assistenten dengang skulde have 300 Rb., er det ubegribeligt, at Beløbet til ham, fordi Bevillingen blev nedsat med en Trediedel, har kunnet synke ned,

som det i Ansøgningen siges, til 50 Rb. Man undrer sig ogsaa i Ansøgningen over, hvor disse Penge blive af. Hvad Korfartene angaar, har man ment, at der strengt taget ikke kunde tages noget Hensyn til dem, idet det ikke egentlig var Forsætningen, at de skulde have Noget af denne Sum, og det er derfor ogsaa kun for Assistentens Vedkommende, vi foreslaa Andragendet henvist til Finantsministeren. — Nr. 38 er tidligere omtalt, og jeg skal i alt Fald ikke for Tiden indlade mig videre derpaa. — Der er endnu kun et Par Mindretalsindstillinger tilbage, nemlig de under Nr. 17 og Nr. 19. Nr. 17 angaar Premierlieutenant Holstein, der flere Gange forgjæves har søgt om Hjælp. Ganske vist har han i 1848 staaet i Oprørsarmeen, men det kan ikke negtes, at der foreligger tilstrækkelige Data for, at han egentlig ikke var bevidst Oprør. Han blev snarere ledet ind derpaa, og har han begaaet dette Feilgreb, har han senere godtgjort, at han har Kjerlighed til Danmark, nemlig ved at deltage i Krigen i 1863, hvorved han mistede den Plads og det Erhverv, han havde i Altona, tilligemed anden Indtægt, han havde. Jeg hører til det Mindretal, der anbefaler hans Andragende. Det forekommer os, at der er noget Ubilligt i den Medfart, han har maattet lide, ganske vist fra Begyndelsen af ifølge hans egen usorgfagte Holdning. Da han som sagt har hødet derfor og har viist sit danske Sindelag, kunne vi ikke se rettere end, at hans Andragende fortjener at henvises til Krigs- og Finantsministeren; der er nemlig stillet et Underendringsforslag om, at Andragendet ogsaa skal henvises til Finantsministeren. — Andragendet under Nr. 19 er fra Krigssekretær, Skrivelærer Rosenkilde. Denne Mand har i Andragendet gjort Rede for, at han privat har undervist en Mængde fattige unge Mennesker, uden at faae nogen Godtgørelse derfor, og ligeledes foreligger der en Mængde Breve, som vise det heldige Resultat af hans Skrivemetode. General Tjestrup interesserede sig noget for ham, og han fik da ogsaa Ansættelse i Statens Tjeneste, men mærkelig nok blev han affødiget fra denne Bestilling under General Tjestrup, i Stedet for, at han havde ventet Afskjønnelse af sin Virksomhed som Skrivelærer, hvorom der foreligger ganske sikre Vidnesbyrd. Da der ikke eksisterer noget andet Institut af denne Art, og da Manden fremdeles tilbyder Beiledning for Uformunde, har det forekommet Mindretallet, som dog maaske egentlig er et Flertal, da Udvalget ikke var fuldtalligt, den Gang Beslutningen blev tagen, at der kunde være Anledning til at yde ham, om ikke den Understøttelse af 300 Rb., som han begjærer, saa dog nogen Understøttelse, hvis Størelse den høitærede Kirke- og Undervisningsminister kan gjøre til Gjenstand for nærmere Overveielse.

N. Hansen: Der er to Andragender, om